

Το πνεύμα της οργής: Κακές και καλές χρήσεις της!

/ [Πεμπτουσία](#)

...Τέταρτος αγώνας είναι εμπρός μας εναντίον του πνεύματος της οργής. Και είναι ανάγκη, με τη βοήθεια του Θεού, το θανατηφόρο δηλητήριο της οργής να το κόψουμε από το βάθος της καρδιάς μας. Γιατί όσο το πονηρό τούτο πνεύμα κάθεται στην καρδιά μας και τυφλώνει με τις σκοτεινές αναταραχές τα μάτια της καρδιάς μας, ούτε το συμφέρον της ψυχής μας μπορούμε να διακρίνουμε, ούτε να φτάσουμε ποτέ την πνευματική γνώση, ούτε την τελειότητα αγαθής σκέψεως να πάρουμε στην κατοχή μας, ούτε να γίνουμε μέτοχοι της αληθινής πνευματικής ζωής, ούτε το θείο και αληθινό φως μπορεί να δεχτεί ο νους μας. γιατί λέει η Γραφή: «Ταράχθηκαν τα μάτια μου από το θυμό». Ούτε θα γίνουμε μέτοχοι της θείας σοφίας, και αν ακόμη οι άλλοι μας νομίζουν για πολύ σοφούς, γιατί είναι γραμμένο: «Στον κόρφο των ανοήτων αναπαύεται ο θυμός».

Πηγή: imverias.blogspot.com

Αλλά ούτε και τις σωτήριες σκέψεις της διακρίσεως μπορούμε να αποκτήσουμε και αν ακόμη οι άνθρωποι μας νομίζουν για φρόνιμους, γιατί είναι γραμμένο: «Η οργή καταστρέφει και τους φρόνιμους». Αλλά ούτε θα μπορέσουμε να αποδώσουμε το δίκαιο με προσεκτική και νηφάλια καρδιά, καθώς είναι γραμμένο: «Ο θυμός του ανθρώπου δεν πραγματοποιεί τη δικαιοσύνη του Θεού», ούτε την κοσμιότητα και σεμνότητα που όλοι οι άνθρωποι την επαινούν μπορούμε να αποκτήσουμε, γιατί είναι γραμμένο: «Άνθρωπος που θυμώνει δεν είναι κόσμιος». Όποιος λοιπόν θέλει να φτάσει την τελειότητα και επιθυμεί να αγωνιστεί νόμιμα τον πνευματικό αγώνα, ας είναι ξένος από το ελάττωμα της οργής και του θυμού, και ας ακούει τι παραγγέλλει το σκεύος της εκλογής, ο απ. Παύλος: «Κάθε έχθρα και οργή και θυμός και κραυγή και βλασφημία, ας φύγει από σας μαζί με κάθε κακία».

Λέγοντας τη λέξη «κάθε», δε μας άφησε καμία πρόφαση θυμού ούτε σαν αναγκαία, ούτε σαν εύλογη. Εκείνος λοιπόν που θέλει να διορθώσει τον αδελφό του όταν αμαρτάνει ή να του βάλει επιτίμιο, ας φροντίζει να παραμένει ατάραχος, μήπως θέλοντας να θεραπεύσει άλλον, αρρωστήσει ο ίδιος και ακούσει τα ευαγγελικά λόγια: «Γιατρέ, θεράπευσε πρώτα τον εαυτό σου». Και πάλι: «Γιατί βλέπεις το άχυρο στο μάτι του αδελφού σου και δεν παρατηρείς το δοκάρι μέσα στο δικό σου μάτι;». Γιατί αν από οποιαδήποτε αιτία η κίνηση της οργής θερμανθεί πολύ, τυφλώνει τα μάτια της ψυχής και δεν την αφήνει να δει τον ήλιο της δικαιοσύνης. Όπως εκείνος που βάζει πάνω στα μάτια του χρυσά καλλύματα ή μολύβδινα,

εμποδίζει εξίσου την όραση και καμιά διαφορά δεν προκαλεί στη τύφλωση η αξία του χρυσού, έτσι από οποιαδήποτε αιτία, εύλογη δήθεν ή παράλογη, και αν ανάψει η οργή, σκοτίζεται η πνευματική όραση.

Τότε μόνο χρησιμοποιούμε κατά φύση το θυμό, όταν τον στρέφουμε εναντίον των εμπαθών και φιλήδονων λογισμών. Έτσι διδάσκει και ο προφήτης: «Να οργίζεστε και να μην αμαρτάνετε», δηλαδή να οργίζεστε κατά των παθών σας και των πονηρών λογισμών, και μην αμαρτάνετε εκτελώντας όσα αυτοί σας υπαγορεύουν. Κι αυτό θέλει να πει και η συνέχεια: «Για όσα λέτε μέσα στις καρδιές σας, πάνω στο κρεβάτι σας να κατανύγεστε», δηλαδή όταν έρθουν στην καρδιά σας οι πονηροί λογισμοί, αφού τους διώξετε με την οργή, τότε ευρισκόμενοι στην ησυχία της ψυχής σαν σε κάποιο κρεβάτι, μετανοείτε με κατάνυξη. Συμφωνεί σ' αυτό κι ο μακάριος Παύλος, που ανέφερε αυτόν τον στίχο και πρόσθεσε: «Ο ήλιος να μην βασιλεύει αφήνοντάς σας θυμωμένους, ούτε να δίνετε τόπο στο διάβολο», δηλ. μη διαθέτετε έτσι τον Κύριο Ιησού, τον Ήλιο της δικαιοσύνης, παροργίζοντάς Τον με τη συγκατάθεσή σας στους κακούς λογισμούς, ώστε να δύει στις καρδιές σας και να φεύγει, για να μη βρίσκει τόπο ο διάβολος με την αναχώρηση του Χριστού.

Γι' αυτόν τον ήλιο λέει και ο Θεός δια μέσου του προφήτη: «Θ' ανατείλει ο ήλιος της δικαιοσύνης και τα φτερά του θα φέρουν την θεραπεία». Αν πάλι εννοήσουμε το ρητό κατά γράμμα, ούτε μέχρι τη δύση του ηλίου δεν μας επιτρέπεται να διατηρούμε την οργή.

Τι λοιπόν θα πούμε γι' αυτά, εμείς όπου από αγριότητα και μανία της εμπαθούς ψυχικής καταστάσεώς μας, όχι μόνο μέχρι την δύση του ηλίου διατηρούμε την οργή, αλλά και για πολλές μέρες την κρατάμε; Και δε μιλάμε εκφράζοντας την οργή με λόγια, αλλά με την σιωπή μεταξύ μας αυξάνομε το δηλητήριο της μνησικακίας για ψυχική καταστροφή μας. Και δεν γνωρίζομε ότι πρέπει όχι μόνο να απέχομε από την ενεργητική οργή, αλλά και από την κατά διάνοια, για να μη σκοτεινιάσει ο νους μας από το σκοτάδι της μνησικακίας και ξεπέσει από το φως της πνευματικής γνώσεως και της διακρίσεως, και στερηθεί την κατοίκηση μέσα του τού Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό και ο Κύριος στα Ευαγγέλια παραγγέλλει να αφήνομε το δώρο μας στο θυσιαστήριο και να μονιάζομε πρώτα με τον αδελφό μας, γιατί δεν είναι δυνατό να γίνει ευπρόσδεκτο, αν διατηρούμε μέσα μας θυμό και μνησικακία.

Αλλά και ο Απόστολος το ίδιο μας διδάσκει, λέγοντας: «Να προσεύχεστε αδιάλειπτα», και «σε κάθε τόπο να υψώνετε σε προσευχή όσια χέρια, χωρίς οργή και λογισμούς απιστίας». Δεν μένει λοιπόν, παρά ή να μην προσευχόμαστε ποτέ, οπότε είμαστε υπεύθυνοι στην αποστολική παραγγελία, ή να φροντίζομε να τηρούμε τη διαταγή και να προσευχόμαστε χωρίς οργή και μνησικακία. Και επειδή

πολλές φορές αν λυπηθούν ή ταραχθούν οι αδελφοί, αδιαφορούμε λέγοντας ότι δεν λυπήθηκαν εξαιτίας μας, ο Γιατρός των ψυχών, θέλοντας να ξεριζώσει τις προφάσεις, παραγγέλλει να αφήσουμε το δώρο και να συνδιαλλαγούμε όχι μόνο αν είμαστε εμείς λυπημένοι κατά του αδελφού μας, αλλά και αν αυτός είναι λυπημένος εναντίον μας δίκαια ή άδικα, να τον θεραπεύουμε δίνοντας εξηγήσεις, και τότε να προσφέρουμε το δώρο μας. Αλλά γιατί να διατρίβομε πολύ στα ευαγγελικά παραγγέλματα αφού και από τον παλαιό νόμο μπορούμε να μάθουμε, ο οποίος αν και θεωρείται πιο συγκαταβατικός, λέει: «Μη νιώσεις μέσα σου μίσος για τον αδελφό σου», και αλλού λέει: «Ο δρόμος του μνησικάκου οδηγεί στο θάνατο». Και εδώ όχι μόνον την ενεργητική μνησικακία τιμωρεί, αλλά και την κατά διάνοια.

[Συνεχίζεται]